

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/121/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623200443
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623200443.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej spoločnosťou Werner & Co. s.r.o., so sídlom Žltá 2/F, Bratislava, o náhradu škody, na základe odvolania žalovanej proti rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/7/2023-39 zo dňa 27. júla 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má oči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom pre zmeškanie okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) pri aplikácii § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 273 CSP (ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.000 EUR.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 15.000 EUR titulom náhrady škody vzniknutej v januári 2021 pádom komína, ktorý mu poškodil strechu, a to z toho dôvodu, že mal zakázané manipulovať s majetkom/ nehnuteľnosťou, nakoľko mu žalovaná spoločnosť neoprávnene blokovala majetok v období od roku 2007 až do 20.7.2021 v súvislosti

s prednostným záložným právom, hoci Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní 4C/56/2020 rozhodnutím zo dňa 20.7.2021 potvrdil, že záložné právo žalovanej neexistuje.

3. Uznesením sp. zn. 5C/7/2023 zo dňa 26.6.2023 súd žalovanú vyzval, aby sa v určenej lehote 10 dní písomne vyjadrila k žalobe a v tomto svojom vyjadrení uviedla rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a poučil ju o následkoch nesplnenia uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie.

4. Uznesenie, žaloba a jej doplnenie boli žalovanej do vlastných rúk doručená dňa 6.7.2023. Žalovaná však svoju povinnosť vyjadriť sa nesplnila, a to bez vážneho dôvodu.

5. Nadväzne okresný súd uzavrel, že boli splnené všetky zákonom požadované predpoklady pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovanej podľa § 273 CSP.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie a návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaná.

8. Argumentovala, že súd prvej inštancie uznesením zo dňa 6.3.2023 vyzval žalobcu, aby odstránil neúplnosť podanej žaloby. Ani po doplnení však žaloba neobsahuje označenie dôkazov, žiaden petít a z jej textu nemožno vyvodit', či bola podaná voči žalovanej – spoločnosti POHOTOVOST', s.r.o., alebo voči fyzickej osobe – A. E.. Napriek tomu súd prvej inštancie v ďalšom procesnom postupe konal voči žalovanej, nie A. E..

9. Žaloba je teda podľa nej vadná a už len z tohto dôvodu bol súd prvej inštancie povinný podanie žalobcu v zmysle § 129 ods. 3 CSP odmietnuť a nie žalobu doručovať na vyjadrenie. Žalobca fabuluje akúsi blokáciu nehnuteľnosti v dôsledku existencie záložného práva, hoci napriek existencii záložného práva môže založenú nehnuteľnosť previesť. Žalobca nepreukázal ani vznik škody, ani jej výšku a ani to, že za škodu zodpovedá žalovaný a že jej vznik zavinił. Žalobca napr. nepriložil k žalobe ani len fotodokumentáciu dokumentujúcu existenciu škody. O takejto žalobe nemožno teda rozhodnúť iným spôsobom ako žalobu zamietnuť. Navyše žalobca sa opakovane hrubo urážlivým spôsobom vyjadril o konateľovi žalovaného, v zmysle čoho mu súd prvej inštancie mal uložiť poriadkovú pokutu.

10. Následne okresný súd uznesením zo dňa 26.6.2023 vyzval žalovanú, aby sa v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadrila k žalobe, spolu s príslušným poučením. Uznesenie bolo žalovanej (nie však A. E. resp. konateľovi spoločnosti POHOTOVOST', s.r.o., ako sú uvedení v žalobe a jej doplnení) doručené dňa 6.7.2023, t. j. v dovolenkovom období a osobitne v čase zvýšených dovoleník vzhľadom na skutočnosť, že 5.7.2023 (t. j. v strede týždňa) bol štátny sviatok. V čase plynutia lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe čerpali dovolenku: konateľ žalovaného, prokurista žalovaného a obaja právni zástupcovia, ktorí zastupujú žalovaného v súdnych sporoch. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 167 síce neustanovuje dĺžku lehoty na vyjadrenie k žalobe, no je zrejmé, že nemôže byť neprimerane krátka. Napr. v ustanovení § 373 ods. 3 určuje CSP lehotu na vyjadrenie k odvolaniu nie kratšiu ako 10 dní. Každopádne vzhľadom na dovolenkové obdobie súd prvej inštancie určil žalovanému na vyjadrenie k žalobe veľmi krátku lehotu. Žalovaný navyše udáva, že je účastníkom 85.555 súdnych sporov (so sprístupneným elektronickým súdnym spisom), ktoré jeho pracovné kapacity mimoriadne vyťažujú.

11. Posledný deň na podanie vyjadrenia k žalobe bol 17.7.2023 vzhľadom na to, že 16.7.2023 pripadol na nedeľu. Súd prvej inštancie mohol teda začať konať až dňa 18.7.2023. Už o dva dni neskôr, t. j. 20.7.2023 súd prvej inštancie zverejnil na úradnej tabuli súdu oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku na deň 27.7.2023. To teda znamená, že žalovaný v podstate nemal ani k dispozícii žiaden dodatočný dostatočný časový priestor, v ktorom by mohol realizovať dodatočne vyjadrenie k žalobe. Dňa 27.7.2023 súd prvej inštancie verejne vyhlásil rozsudok. Súd prvej inštancie doručil rozsudok žalovanému dňa 4.8.2023.

12. Odvolateľka zdôraznila, že predmetná sporová vec nie je jediným sporom medzi stranami sporu, čo je súdu prvej inštancie známe z úradnej činnosti. Osobitne poukázala na závery aplikačnej praxe dovolacieho súdu, v zmysle ktorých príliš formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP nie je žiaduci. Najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie. Napriek kogentnosti ustanovenia § 274 CSP by pri čisto gramatickom výklade lipnutie na formálnych znakoch vydanie rozsudku pre zmeškanie mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces, v neposlednom rade v tom, že pri takomto formalistickom postupe by bolo odopreté strane sporu možnosť podať riadny opravný prostriedok (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.9.2022, sp. zn. 2Cdo/10/2021). Dovolací súd odmietol aj formalistickú aplikáciu rozsudku pre zmeškaniá v zmysle ustanovenia § 273 CSP. Skutkovým základom kontumačného rozsudku je žalobcom tvrdený skutkový stav - kontumačne sa vyhovie žalobcom tvrdenému nároku. Zákon výslovne vo svojej dikcii nezodrazňuje, či sa môže takto postupovať aj vtedy, ak žaloba trpí takými vadami, ktoré odôvodňujú ustáliť, že tvrdenia žalobcu nie sú dostatočne presvedčivé, alebo sú dokonca rozporné, skrátka že „za normálnych okolností“ by mal žalobca v procese dokazovania problém spor procesne ustáť (vyhrať). Všetky tieto situácie pokrýva výraz „súd môže“ v hypotéze komentovaného ustanovenia; súd má teda možnosť zvážiť, či kontumačný rozsudok v tejto fáze (bez návrhu žalobcu a bez nariadenia pojednávania) vydá, alebo bude v konaní pokračovať. Vo fáze pojednávania, ak žalobca za splnenia prezumovaných podmienok (§ 274) vydanie kontumačného rozsudku navrhne, súd možnosť takejto úvahy nemá a je povinný nasledovať prejav dispozičného princípu a žalobe kontumačným rozsudkom vyhovieť (ŠTEVČEK, M.-COVÁ, S.-BARICOVÁ, J.-MESIARKINOVÁ, S.-BAJÁNKOVÁ, J.-TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016).

13. V zmysle uvedeného je súd povinný skúmať, či žalobcom tvrdený skutkový stav je nesporný, a prihliadať na všetky skutočnosti, na ktoré súd zo zákona prihliadať má, a

v prípade, že súd dospeje k názoru, že žalobcom tvrdený skutkový stav nie je nesporný, napriek tomu, že by boli splnené všetky podmienky na vydanie kontumačného rozsudku, súd takýto rozsudok nevydá. Vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa ust. § 273 CSP je procesným oprávnením súdu, čo vyplýva z hypotézy právnej normy - súd môže. Účelom inštitútu rozsudku pre zmeškanie je urýchlenie sporového konania. Jedná sa o fakultatívny nástroj na odstránenie procesnej pasivity žalovaného pod hrozbou najprísnejšej procesnej sankcie, straty sporu. Samotné vydanie rozsudku pre zmeškanie nemôže byť však automatické ani samoúčelné a súdy by sa nemali obmedziť výlučne na posúdenie splnenia formálnych podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie.

14. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca žiadal potvrdenie rozsudku. Uviedol, že neobstojí skutočnosť, že pre krátkosť času sa obžalovaný nemohol vyjadriť, nakoľko každý má zo zákona 10 alebo 15-dňovú lehotu. Odvolanie mu preto pripadá, akoby ho „písal amatér“.

15. V reakcii na predmetné vyjadrenie žalovaná uviedla, že ide o hrubo urážlivé vyjadrenie, ktoré žiadnym spôsobom nespochybňuje skutkovo-právnu argumentáciu žalovaného.

16. Uznesením č. k. 5C/7/2023-100 zo dňa 28.2.2025 okresný súd návrh žalovanej na zrušenie rozsudku tamjšieho súdu sp. zn. 5C/7/2023 zo dňa 27.7.2023 zamietol.

17. Konštatoval, že nemal preukázané splnenie druhej podmienky, t. j. preukázanie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré žalovaná zmeškala lehotu na vyjadrenie sa k žalobe. Dôvody, ktoré uvádza žalovaná vo svojom návrhu na zrušenie predmetného rozsudku nie sú dôvodmi, pre ktoré by bolo možné predmetný rozsudok zrušiť. Žaloba bola žalovanej doručená spolu s uznesením, ktorým jej bola uložená povinnosť vyjadriť sa k žalobe dňa 6.7.2023. Súd v uznesení určil lehotu na vyjadrenie tak, ako ukladá CSP, pričom lehota 10 dní je štandardnou lehotou, ktorá sa poskytuje na vyjadrenie k veci.

18. Žalovaná nepožiadala o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia, pričom súd poukázal na zásadu „bdelym patrí právo“, ktorá zdôrazňuje vlastné pričinenie pre ochranu svojich práv, keď požaduje, aby strana sporu sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Je bežné, že strany sporu v prípade, že im to subjektívne okolnosti nedovoľujú včas sa vyjadriť k žalobe, požiadajú o predĺženie lehoty na vyjadrenie, ako aj preukážu dôvod, pre ktorý tak nemôžu vykonať. To, že viacerí zamestnanci žalovanej čerpali dovolenku naraz, nie je ospravedlniteľným dôvodom. Žalovaná v rámci organizácie práce má zabezpečiť ochranu svojich záujmov a zastupiteľnosť jednotlivých zamestnancov. Taktiež nie je ospravedlniteľným dôvodom počet súdnych sporov vedených žalovanou na súdoch Slovenskej republiky, ako ani vedenie iných súdnych konaní na prejednávajúcom súde a spôsob rozhodnutia v iných právnych veciach medzi stranami sporu.

19. Na základe odvolania žalovanej krajský súd uznesením č. k. 7Co/69/2025-125 zo dňa 30. júna 2025 predmetné uznesenie potvrdil.

20. Uviedol, že žalovaná nepoprela určujúce skutkové okolnosti – prevzatie uznesenia súdu prvej inštancie obsahujúceho výzvu na vyjadrenie k žalobe dňa 6.7.2023, súdom stanovenú lehotu na vyjadrenie 10 dní od doručenia tohto uznesenia a vykonanie vyjadrenia elektronickým spôsobom až dňa 21.8.2023 (podanie datované 17.8.2023) po márnom uplynutí stanovenej lehoty. Zostala nečinná a na uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 26.6.2023

v súdom určenej lehote vôbec nereagovala, a to ani podaním žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie, ktorú žiadosť je možné vykonať jednoduchým laickým písomným podaním. Vyjadrenie k žalobe vykonala až dňa 21.8.2023, podaním, obsahom ktorého je i návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie.

21. Pokiaľ žalovaná namietala, že 10-dňová lehota na vyjadrenie je neštandardná, s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 167 nestanovuje žiadne (minimálne) limity na dĺžku súdom určenej lehoty na vyjadrenie k žalobe. Lehota zvolená súdom prvej inštancie v posudzovanom prípade (10 dní od doručenia žaloby) patrí síce medzi tie relatívne kratšie, ale vôbec nie v súdnej praxi neobvyklé. Námietka, že žalobca mal len premlčaním limitovanú lehotu na uplatnenie práva na súde, naproti tomu žalovaná mala na vyjadrenie k žalobe len 10 dní, preto stanovením neprímerane krátkej lehoty na vyjadrenie, expresným rozhodnutím vo veci samej po jej uplynutí a následným zamietnutím návrhu žalovaného na zrušenie kontumačného rozsudku, súd prvej inštancie poprel právo žalovaného na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces, nemá žiaden súvis

s možnosťou alebo nemožnosťou vydania rozsudku pre zmeškanie žalovaného. Žalobca nemohol predpokladať úplnú pasivitu žalovanej. Vydanie rozsudku pre zmeškanie je bezprostredným následkom nekonania žalovanej a nie konania žalobcu.

22. Ak žalovaná ako ospravedlniteľný dôvod pre zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe uviedla, že plynutie lehoty na vyjadrenie k žalobe spadlo do časového úseku, v ktorom hromadne čerpali dovolenku jednak vedenie žalovaného, zamestnanci právneho oddelenia, ako aj externe spolupracujúci advokáti, krajský súd uzavrel, že tieto dôvody nie je možné považovať za ospravedlniteľné dôvody, ktoré by mohli viesť k zrušeniu rozsudku pre zmeškanie. Žalovaná neuskutočnila žiadny procesný úkon, ktorým by využila svoje oprávnenie sporovej strany reagovať na uplatnený nárok žalobcu, prípadne ktorým by požiadala o možnosť podania vyjadrenia v dlhšej ako určenej 10-dňovej lehote. Zo žalovanou tvrdných skutočností nevyplýva, že by existovala skutočnosť, ktorá by jej bránila vyjadrenie k žalobe súdu prvej inštancie písomne doručiť. Takýmto dôvodom nie je ani uvádzaný nedostatok ľudských zdrojov v rozhodnom období, nakoľko bolo povinnosťou žalovanej zariadiť chod spoločnosti tak, aby bola zabezpečená spôsobilosť písomne reagovať okrem iného aj na výzvy súdu, v záujme ochrany svojich práv. Zo žalovanou popísanej personálnej situácie počas dovolenkového obdobia sa javí, že v danom čase nebola schopná uplatňovať a chrániť svoje práva v žiadnom z nej uvádzaných 85.555 súdnych konaní, z čoho je zrejmé, že na (ne)možnosť vyjadriť sa k žalobe v tejto veci stanovená lehota 10 dní nemala žiadny vplyv.

23. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 v spojení s § 356 písm. b/ CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. K posúdeniu jednotlivých podmienok pre použitie kontumačného rozsudku sa už (právoplatne) vyjadrili okresný aj odvolací súd, a to detailne v rámci konania o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Zhodne pritom dospeli k záveru, že všetky kumulatívne požadované podmienky - žaloba na plnenie, žalovanej uznesením uložená povinnosť vyjadriť sa k žalobe (tiež uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva a vyjadrenie predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana dostala jeden rovnopis), poučenie o následkoch nesplnenia predmetnej povinnosti, riadne doručenie uznesenia a nesplnenie tejto povinnosti žalovanou – pre vydanie rozsudku pre zmeškanie boli v danom konaní preukázané/naplnené.

25. Výslovne pritom žalovaná vo vzťahu k takto definovanému výpočtu podmienok namieta len nedostatočný časový priestor pre vyjadrenie sa k žalobe s ohľadom na dovolenkové obdobie. Krajský súd v tejto spojitosti nevidí žiadny dôvod pre odklonenie sa od už súdmi vyslovených/prezentovaných (pozri pomerne podrobnú citáciu v bodoch 16. až 22. tohto odôvodnenia) úvah, osobitne o úplnej štandardnosti postupu súdu v podobe uloženia 10-dňovej lehoty na vyjadrenie (keď žalovaná ani nepožiadala o jej predĺženie).

26. Pokiaľ odvolateľka akcentuje neprípustnosť formalistického výkladu podmienok (tu pre tvrdenú vadnosť/neúplnosť žaloby) vydania kontumačného rozsudku, vo všeobecnosti ide o náležité tvrdenie. V tomto smere však i Najvyšší súd SR (aj v reakcii na postoje Ústavného súdu SR) v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/29/2023 zo dňa 29.5.2024 východiskovo konštatuje, že nevydanie kontumačného rozsudku napriek splneniu zákonných podmienok treba považovať za výnimočný procesný postup, ktorý má vždy zohľadňovať mimoriadne okolnosti konkrétneho prípadu.

27. Odvolací súd si je vedomý vážnosti následkov rozsudku pre zmeškanie, v rozoberanom kontexte však žalovaná zamieňa „jednoduchú“ nedôvodnosť žaloby (keď sama primárne tvrdí, že žalobca nepredložil dôkazy o požadovanej škode) so skutočne kvalifikovaným excesom, ktorý by bolo možné považovať/označiť za absolútne neakceptovateľný spôsob uplatnenia nároku a ktorý by tak predstavoval základ pre úvahu súdu o nevydaní rozsudku pre zmeškanie (t. j. situáciu, ktorú pokrýva výraz „súd môže“ v hypotéze aplikovaného ustanovenia).

28. Žalobcom (jednoducho/laicky) tvrdené skutočnosti (bod 2. tohto odôvodnenia), ktorými „vystaval“ skutkový základ uplatneného nároku totiž nevykazujú znaky mimoriadneho/výnimočného zlyhania (bez ohľadu na jeho potencionálnu ne/dôvodnosť) pri formulovaní žalobného nároku, ktoré by mohlo byť v širších súvislostiach relevantným pre posúdenie primeranosti aplikácie § 273 CSP. Pokiaľ by sa k dotknutému procesnému inštitútu pristupovalo spôsobom podsúvaným žalovanou (t. j. vydanie

rozsudku pre zmeškanie len v prípade, ako by došlo k „plnohodnotnej“ konfrontácii žaloby s obranou žalovanej strany), fakticky by to mohlo viesť k obsolentnosti danej právnej úpravy.

29. Obdobne nemožno v osobitostiach súdnej veci vzhľadom na špecifiká, ako vymedzil Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 233/2019, kde odmietol formalistický výklad § 274 CSP, t. j. keď za nežiaduce vyhodnotil vydanie rozsudku pre zmeškanie „najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie“.

30. Možno tak zhrnúť, že zákonom definované podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku boli splnené. Rovnako je namieste opätovne zdôrazniť, že napriek upozorneniu na dôsledok nečinnosti (nevyjadrenia sa k žalobe) žalovaná absolútne ignorovala výzvu/uznesenie okresného súdu a nevykonala akékoľvek (čo i len laické, resp. i neúplné) podanie, ktorým by zareagoval či už na žalobu protistrany alebo na samotné uznesenie okresného súdu.

31. Nad bezprostredne nevyhnutný rámec možno len poukázať na absurdnosť argumentu žalovanej o 85.555 súdnych sporoch, ktoré vedie (v dominantnej časti v pozícii žalujúcej strany). Ak sa totiž žalovaná z vlastnej vôle rozhodla vyvolať/iniciovať takúto mieru súdivosti, musí dôvodne/prirodzene predpokladať existenciu tomu zodpovedajúceho množstva procesných povinností (vrátane ich časovej náročnosti) a je spravodlivé preto od nej očakávať aj ich splnenie tak, ako je tomu u akéhokoľvek iného subjektu súdneho sporu. Inak povedané, (púha) okolnosť predkladania enormného množstva súdnych žalôb nevedie

k „úľave“ na normatívnej požiadavke procesnej zodpovednosti takejto sporovej strany.

32. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovanou (osobitne v spojitosti s „limitmi“ definovanými § 356 písm. b/ CSP), ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

33. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore.

34. Výrok o trovách odvolacieho konania sa riadi § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP (plný procesný úspech žalobcu v odvolacom konaní). O konečnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP.

35. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je p r í p u s t n é dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.